

HAL
open science

BONE TO BONE

Konstantinos Chondros, Thanasis Chondros, Alexandra Katsiani

► **To cite this version:**

Thanasis Chondros, Alexandra Katsiani (Dir.). BONE TO BONE. *Εκδοσεις ο κοι*, 2023, 978-618-84010-7-5. hal-04823366

HAL Id: hal-04823366

<https://hal.science/hal-04823366v1>

Submitted on 9 Dec 2024

HAL is a multi-disciplinary open access archive for the deposit and dissemination of scientific research documents, whether they are published or not. The documents may come from teaching and research institutions in France or abroad, or from public or private research centers.

L'archive ouverte pluridisciplinaire **HAL**, est destinée au dépôt et à la diffusion de documents scientifiques de niveau recherche, publiés ou non, émanant des établissements d'enseignement et de recherche français ou étrangers, des laboratoires publics ou privés.

Copyright

**ΟΣΤΟ
ΠΡΟΣ
ΟΣΤΟ
BONE
Τ Ο
BONE**

EXHIBITION

OPENING:
THURSDAY 30 NOVEMBER - 18:00

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Θ. ΧΟΝΔΡΟΣ & ΑΛ. ΚΑΤΣΙΑΝΗ

ΕΥΜΜΕΤΕΧΟΥΝ:

Δ. ΑΜΕΛΑΔΙΟΤΗΣ
Ν. ΒΑΡΥΤΙΜΙΑΔΗΣ
Γ. ΓΕΡΟΝΤΙΔΗΣ
Β. FELDMAN
Γ. ΚΑΛΤΣΙΔΗΣ
Ξ. ΚΑΡΩΝΗΣ
Ν. ΚΡΥΩΝΙΔΗΣ
Ξ. ΜΑΣΤΡΟΓΙΑΝΝΑΚΗ & ΣΤ. ΜΠΑΜΠΑΛΟΣ
Φ. ΝΟΥΣΚΑΣ
Ξ. ΠΕΧΛΙΒΑΝΙΔΟΥ.

DURATION: 30/11-14/12/2023
EVERYDAY: 18:00-22:00

WWW.TOIKAP.GR
ΟΛΥΜΠΟΥ 57 - 54631

Εκδόσεις οίκοι

**ΟΣΤΟ
ΠΡΟΣ
ΟΣΤΟ
BONE
T O
BONE**

Έκθεση * Exhibition

30/11-14/12/2023

Καλλιτέχνες * Artists

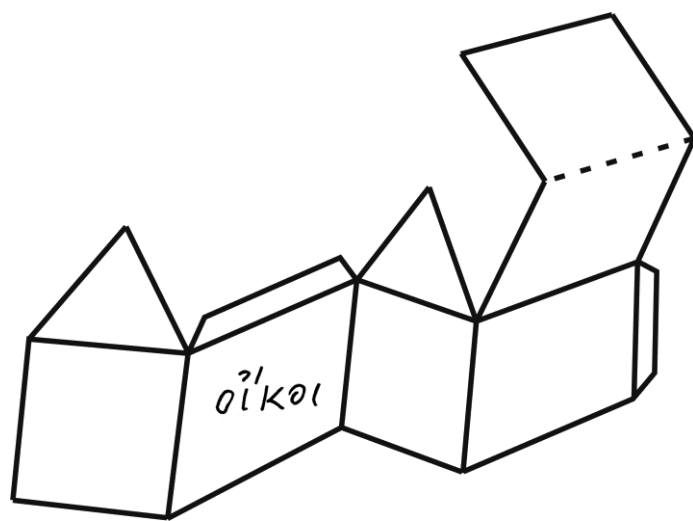
Δημήτρης Αμελαδιώτης, Νίκος Βαρυτιμάδης, Γιώργος Γεροντίδης, Γιώργος Καλτσίδης, Θάνος Καρώνης, Νίκος Κρυωνίδης, Βιργινία Μαστρογιαννάκη & Στέφανος Μπάμπαλος, Θεοφάνης Νούσκας, Σοφία Πεχλιβανίδου, Μπάρι Φέλντμαν

Dimitris Ameladiotis, Barry Feldman, Giorgos Gerontidis, Yorgos Kaltsidis, Thanos Karonis, Nikos Kryonidis, Virginia Mastrogiannaki & Stefanos Babalos, Theofanis Nouskas, Sofia Pechlivanidou, Nikos Varitimiadis

Επιμελητές * Curators

Θανάσης Χονδρός & Αλεξάνδρα Κατσιάνη

Thanasis Chondros & Alexandra Katsiani

ISBN 978-618-84010-7-5

Εκδόσεις οἴκοι

Κωνστ. Μελενίκου 34

54635 Θεσσαλονίκη

oikoi2310@gmail.com

Αρχαιολογία και τέχνη: Οστά

Το 1997, στην Μπιενάλε της Βενετίας, η Marina Abramovic παρουσίασε μία πολύ σημαντική περφόρμανς με τίτλο *Balkan Baroque*, περφόρμανς που αναφερόταν στους πολέμους στην πρώην Γιουγκοσλαβία. Επί τέσσερις μέρες, για έξι ώρες κάθε μέρα, στο κέντρο ενός σκοτεινού υπόγειου χώρου, η καλλιτέχνη καθισμένη σ' ένα σωρό από 1.500 κόκκαλα βοοειδών έπλενε με νερό και σαπούνι ένα ένα τα κόκκαλα καθαρίζοντάς τα από υπολείμματα κρέατος και χόνδρων με μία μεταλλική βούρτσα. Φορούσε μία λευκή ρόμπα που όσο προχωρούσε η διαδικασία λερωνόταν, τραγουδούσε κατά διαστήματα τραγούδια από τις διάφορες περιοχές της ενιαίας πατρίδας της που πλέον ήταν ξεχωριστά κράτη. Στους τοίχους προβάλλονταν τρία βίντεο, ενώ ακόμη στον χώρο υπήρχαν δύο νεροχύτες και μία μπανιέρα γεμάτα νερό. Τα κόκκαλα όμως ήταν το κυρίαρχο στοιχείο, τόσο με τον όγκο τους όσο και με την αποφορά τους, αυτή τη μυρωδιά του θανάτου που έκανε την παραμονή στον χώρο δυσβάστακτη.

Είναι παράδοξο ότι, αν και οι καλλιτέχνες μετά τον Β' παγκόσμιο πόλεμο, με πάθος που θύμιζε τους ρομαντικούς αρχαιοδίφες οι οποίοι σώρευαν κάθε είδους αρχαιότητες, έδειξαν ανεπιθυμησία απέναντι στα υλικά χρησιμοποιώντας οτιδήποτε, δεν εκτίμησαν τα οστά, οπότε έργα όπως της Abramovic προβάλλουν ως εξαιρέσεις. Κι όμως τα οστά υπήρξαν από τις πρώτες πρώτες ύλες πάνω στις οποίες άσκησε ο άνθρωπος την επινοητικότητα του πριν κατακτήσει τη μεταλλοτεχνία. Από πέτρα, πηλό,

Archaeology and art: Bones

In 1997, at the Venice Biennale, Marina Abramovic presented a very important performance entitled *Balkan Baroque*, a performance that referred to the wars in the former Yugoslavia. For six hours per day over four days, in the center of a dark underground space, on top of a pile of 1,500 cattle bones the artist washed the bones one by one with soap and water, removing meat and cartilage residues with a metallic brush. She wore a white robe that became dirty as the process progressed, and sang songs from the various regions of her united homeland that were now separate states. Two sinks and a bathtub full of water were also in the rooms, while three videos were projected on the walls. However, the bones were the dominant element, both with their volume and their stench, that smell of death that made staying in the space unbearable.

There is a paradox characterizing post-World War II artists: on one hand, they showed openness towards the use of almost any material available, with a passion reminiscent of romantic antiquarians who piled up all kinds of antiquities; on the other hand, they did not appreciate the use of bones. As a result, works like Abramovic's appear as exceptions... And yet bones were one of the first raw materials on which humans exercised their ingenuity before conquering metal-working. The oldest artefacts in all cultures are made of stone, clay, wood or bone/antler/teeth.

Each material has a different

ξύλο και οστά/κέρατα/δόντια είναι τα παλιότερα τέχνηρα σε όλους τους πολιτισμούς.

Κάθε υλικό έχει διαφορετική δομή, μορφολογία, χαρακτηριστικά, σύσταση, επομένως κάθε πρώτη ύλη συμπεριφέρεται διαφορετικά κατά την επεξεργασία της. Τα οστά, μέσω της διατροφής, ήταν πάντα εξαιρετικά οικεία στον άνθρωπο. Έσπαζε ένα κόκκαλο για ν' απολαύσει το μεδούλι του, και κρατούσε ήδη στο χέρι ένα υπόλειμμα με αιχμές, που θα μπορούσε να το χρησιμοποιήσει έτσι, χωρίς επεξεργασία. Όταν όμως στόχευε στην κατασκευή ενός συγκεκριμένου αντικείμενου, η διαδικασία ήταν πιο σύνθετη και ενδιαφέρουσα. Θα έπρεπε να επιλέξει το είδος και το μέγεθος του ζώου από το οποίο θα έπαιρνε τα οστά, να επιλέξει το είδος των οστών (πλατιά, επιμήκη κτλ), των κεράτων ή των δοντιών που ταίριαζε προς τον σκοπό του, να τεμαχίσει τα οστά με τέτοιο τρόπο ώστε να εξαγάγει τα υπόβρατρα που στη συνέχεια θα διαμορφωθούν σε αντικείμενα. Τα εργαλεία που χρησιμοποιούσε και οι τεχνικές ποίκιλλαν, άλλες πιο απλές κι άλλες επίπονες, όπως και τα αντικείμενα που προέκυπταν, άλλα αδρά κατασκευασμένα και άλλα δουλεμένα με προσοχή και φέροντα διακόσμηση. Αυτές οι διαδικασίες παραγωγής και οι αισθήσεις που αυτές ενεργοποιούν, καθώς και οι κοινωνικές σχέσεις στις οποίες συμμετέχουν είναι το άυλο στοιχείο πίσω από το απτό αντικείμενο.

Δεν είναι μόνο το αίτημα για διεπιστημονικότητα που φέρνει την αρχαιολογία και τις τέχνες σε επαφή και συνέργιες. Ούτε το γεγονός ότι στην αφήγησή τους μοιράζονται

structure, morphology, composition, and therefore each raw material behaves differently during processing. Bones, through diet, have always been extremely familiar to humans. They would break a bone to enjoy its marrow and would already have a pointed fragment in their hand to use without any processing. But when they aimed to make a specific object, the process was more complex and interesting. They would have to choose the species and size of the animal from which they would obtain the bones, the type of bones (flat, long, etc.), antlers or teeth that suited their purpose, and cut them in such a way in order to produce the blanks that would then be formed into objects. The tools and techniques they used varied, some simpler and some laborious, and so were the resulting objects, some crudely made and others worked with care, bearing decoration. These production processes and the senses they activated, as well as the social relations in which they participated, are the immaterial element behind the tangible object.

It is not only the demand for interdisciplinarity that brings archaeology and the fine arts into contact and synergy, or the fact that they share strategies of seeing and projecting in their narratives. It's their appeal. Archaeology attempts a rational articulation of the narrative about the past, an articulation that also carries the emotional burden of encountering traces of other lives. This thrill of contact with the detached pieces of bygone eras is imbued with contemporary sensibility; because we are not simple viewers of the historical march, watching from a balcony, we are part

στρατηγικές θέασης και προβολής. Είναι η γοητεία. Η αρχαιολογία επιχειρεί μια ορθολογική άρθρωση της αφήγησης για το παρελθόν, άρθρωση όμως που φέρει και το συγκινησιακό φορτίο της συνάντησης με ίχνη άλλων ζώων. Αυτή η συγκίνηση της επαφής με σπαράγματα περασμένων εποχών εμποτίζεται από σύγχρονη ευαισθησία, επειδή δεν παρακολουθούμε την ιστορική πορεία σαν παρέλαση από μπαλκόνι, αλλά είμαστε μέρος αυτής της παρέλασης. Έτσι, παρακολουθούμε αρκετά συχνά εκθέσεις στις οποίες έργα σύγχρονων καλλιτεχνών τοποθετούμενα πλάι σε αρχαιότητες επιχειρούν κάποιον διάλογο υπερβαίνοντας τη γραμμικότητα του χρόνου. Σε πιο σύνθετες περιπτώσεις οι καλλιτέχνες συνδυάζουν θεωρητικές έρευνες και πρακτικές της αρχαιολογίας για να παραγάγουν, για παράδειγμα, εικονικές στρωματογραφίες ή ακόμη και να πραγματοποιήσουν ανασκαφές σε σκουπιδότοπους, ανακτώντας αντικείμενα, δημιουργώντας ένα αρχείο προς μελέτη, συσχετισμό και έκθεση.

Η έμφαση στο υλικό, και μάλιστα σ' ένα οργανικό υλικό όπως το οστό, υλικό περιθωριοποιημένο, επιχειρεί να ενσωματώσει αισθητηριακές μνήμες προσκαλώντας σε πειραματισμούς.

Κωνσταντίνος Χονδρός

of that parade. Thus, quite often, in modern exhibitions the works of contemporary artists are placed next to antiquities attempting a dialogue that transcends the linearity of time. In more complex cases, artists combine theoretical research and archaeological practices to produce, for example, virtual stratigraphies or even to excavate rubbish dumps, retrieving objects, creating an archive to study, relate and exhibit.

The emphasis on the material itself, and especially on an organic and marginalized one such as bone, attempts to integrate sensory memories by inviting experimentation.

Konstantinos Chondros

Δημήτρης Αμελαδιώτης

Dimitris Ameladiotis

Απόφοιτος της Σχολής Καλών Τεχνών του Α.Π.Θ και του Chelsea College of Art Λονδίνου, έχει παρουσιάσει το έργο του στην Μπιενάλε Σύγχρονης Τέχνης Θεσσαλονίκης, MOMus-Σύγχρονης Τέχνης, το Μουσείο Μπενάκη σε σύμπραξη με το ΔΕΣΤΕ, το Ίδρυμα Σταύρου Νιάρχου, την Ελληνοαμερικανική Ένωση, το Ινστιτούτο Γκαίτε κ.α. Έχει πραγματοποιήσει ατομικές εκθέσεις και performances σε ποικίλους χώρους, ενώ έχει συμμετάσχει σε ομαδικές στην Ελλάδα και το εξωτερικό.

A graduate of the Fine Arts School of the A.U.Th. and the Chelsea College of Art, London, he has presented his work at the Biennale of Contemporary Art of Thessaloniki, MOMus-Contemporary Art, the Benaki Museum in partnership with DESTE , the Stavros Niarchos Foundation, the Hellenic-American Union, the Goethe Institute, etc. He has held individual exhibitions and performances in various venues, while he has participated in group exhibitions in Greece and abroad.

Ένα σύμπαν συγκροτείται την ίδια στιγμή που διαλύεται. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι αυτό που έκανε ο Jackson Pollock με το χρώμα στις δύο διαστάσεις, το κάνει ο Δημήτρης Αμελαδιώτης με αντικείμενα στον χώρο. Πρόκειται για έναν εξπρεσιονισμό των αντικειμένων, τα οποία όμως έχουν υλική και νοηματική υπόσταση γι' αυτό ο εξπρεσιονισμός του δεν είναι αφηρημένος. Ένα σύμπαν διαλύεται την ίδια στιγμή που συγκροτείται.

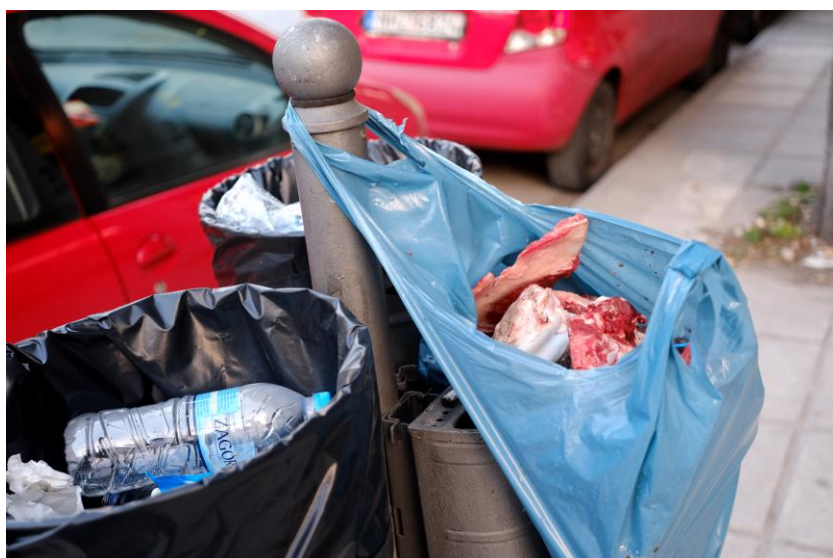
A universe is assembled at the same time as it is dissolved. We could say that what Jackson Pollock did with color in two dimensions, Dimitris Ameladiotis does with objects in space. It is an expressionism of the objects, which, however, have a material and meaningful existence, so his expressionism is not abstract. A universe dissolves at the same time it is assembled.

Νίκος Βαρυτιμιάδης

Nikos Varitimiadis

Γεννήθηκε στη Δημοκρατία της Τσεχίας. Είναι απόφοιτος της Σχολής Καλών Τεχνών του Α.Π.Θ. και μεταπτυχιακού τίτλου από το Central Saint Martins πανεπιστήμιο του Λονδίνου. Έχει συμμετάσχει σε residency, workshop και ομαδικές εκθέσεις και έχει πραγματοποιήσει τέσσερις ατομικές εκθέσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα και στη Θεσσαλονίκη.

Born in the Czech Republic. He is a graduate of the Fine Arts School of the A.U.Th. and a master's degree from Central Saint Martins University, London. He has participated in residencies, workshops and group exhibitions and has held four individual exhibitions in Greece and abroad. He lives and works in Athens and Thessaloniki.

Το υπόβαθρο του οστού είναι το σύνολο των δυνατοτήτων, η αδιαμόρφωτη, απροσδιόριστη ύλη, η οποία υπόκειται στη μεταβολή για να προκύψει μια περόνη ίσως, ένας οπέας ή... Η γκριζα ζώνη όπου το τίποτε μπορεί να γίνει τα πάντα, όπου μπορούμε να φανταστούμε, να πλάσουμε ιστορίες για τον κατασκευαστή, ιστορίες για όσα εκείνος φαντάστηκε.

The bone blank is the set of possibilities, the unformed, undefined matter, which is subject to change to produce a pin perhaps, an awl or... The gray area where nothing can become everything, where we can imagine, create stories for the maker, stories about what he imagined.

Γιώργος Γεροντίδης

Giorgos Gerontidis

Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1987. Φοίτησε στο Τμήμα Εικαστικών και Εφαρμοσμένων τεχνών του Α.Π.Θ . στο Τμήμα Πλαστικών τεχνών ERSEP της σχολής Καλών Τεχνών στη Λιλ (Γαλλία). Παρακολουθεί από το 2021 το ΔΠΜΣ Τέχνη και Δημόσια Σφαίρα «Καλλιτεχνικές δράσεις και πρακτικές».

Born in Athens in 1987. He studied at the Department of Visual and Applied Arts of the A.U. Th. at the Department of Plastic Arts ERSEP of the School of Fine Arts in Lille (France). Attends from 2021 the Interdepartmental Postgraduate Program Art and Public Sphere "Artistic Actions and Practices".

Απομεινάρια σκελετού ενός παπαγάλου πάνω σε στοίβα βιβλίων με πολύχρωμες πληροφορίες για παπαγάλους... Το υπαρξιακό βάρος ανακουφίζεται από την αποστασιοποίηση της ανάλυσης (συγγενικής προς τις καρέκλες του Kosuth) και χιούμορ ανάλογο του Magritte (η ζωγραφισμένη πίπα δεν είναι πίπα, αλλά αυτό το απομεινάρια είναι παπαγάλος).

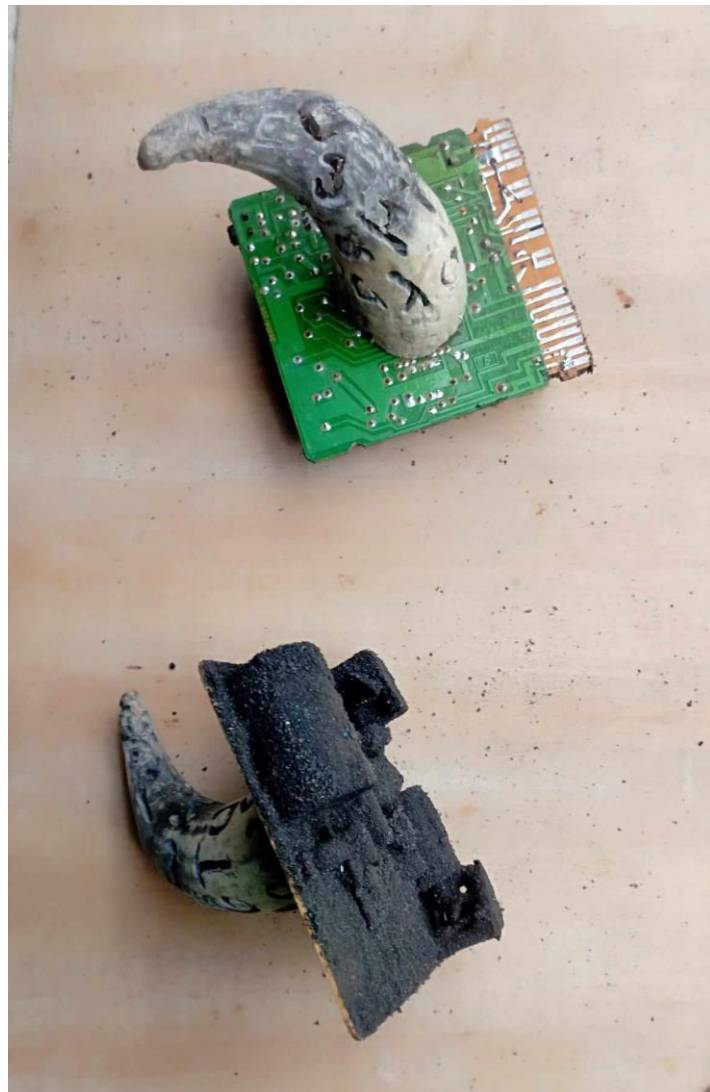
Skeletal remains of a parrot on a stack of books with vibrant information on parrots...The existential weight is relieved by the detachment of analysis (akin to Kosuth's chairs) and Magritte-like humor (the painted pipe is not a pipe, these remains are a parrot).

Γιώργος Καλτσίδης

Yorgos Kaltsidis

Γεννήθηκε το 1958 στην Δράμα, σπούδασε στην Σχολή Καλών Τεχνών του ΑΠΘ. Έχει πάρει μέρος σε πολλές εκθέσεις και συμπόσια γλυπτικής στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Ζει και εργάζεται στην Δράμα.

Born in 1958 in Drama, studied at the School of Fine Arts of AUTH. He has taken part in many sculpture exhibitions and symposia in Greece and abroad. He lives and works in Drama.

Κέρατα διάτρητα από λέξεις ανακαλούν τελετουργικά τέχνηρα άλλων εποχών. Υπάρχουν τελετουργίες σήμερα; Μπορούν να υπάρξουν τελετουργίες χωρίς κάποια πίστη; Η πίστη στην πρόοδο που κληροδότησε ο 18^{ος} αι. παραπαίει σ' ένα κόσμο στάσιμο με αποχαλινωμένη τεχνολογία. Χείριστος ζώων άνθρωπος, διαβάζουμε στα κέρατα, ρήση του Αριστοτέλη.

Words inscribed on horns bring to mind ritual artifacts of bygone eras. Do rituals exist today? Can there be rituals without faith? Faith in progress as inherited from the 18th c. falters in a stagnant world with rampant technology. Man is the worst of all animals, said Aristotle; a phrase that can be read on the inscription.

Ανάμεσα στην πρακτική (αλλά και μεταφυσική) των μαθηματικών και στη απτή χαρά της χειρωναξίας διάλεξα, μάλλον εύκολα, τη δεύτερη. Η ακατάσχετη γοητεία της φόρμας με οδηγεί σε ό,τι προσπαθώ και δοκιμάζω. Κάνοντας κύκλους σε διάφορες μορφές τέχνης ξαναγυρίζω πάντα εκεί. Ξύλο κυρίως αλλά και μάρμαρο και μέταλλα και φελιζόλ. Τα υλικά συνεισφέρουν, οι ιδέες συμπλέκονται ακατάλυτα με την πράξη, τα αποτελέσματα διαχέονται στο χώρο. Στη ροή του χρόνου φτιάχνουν σιγά σιγά το δικό τους σύμπαν συνδεδεμένο άμεσα με την καθημερινότητα και τα δρομολόγια της ζωής.

Between the practice (but also metaphysics) of mathematics and the tangible joy of manual labor I chose, rather easily, the second. The irrepressible charm of the form leads me to everything I try. Circling through various art forms I always go back there. Wood mainly but also marble and metals and Styrofoam. Materials contribute, ideas are inextricably intertwined with action, results are diffused in space. In the flow of time, they slowly build their own universe directly connected to everyday life and the itineraries of life.

Η καλλιτεχνική έκφραση δεν συνίσταται σε έναν απλό συσχετισμό ανάμεσα στο έργο και στην αναφορά του. Το νόημα του έργου είναι ο τρόπος με τον οποίο προσδιορίζει την αναφορά του. Το οστό λειτουργεί ως μοντέλο, αλλά το έργο διευρύνει τα περιθώρια αναφορών, συγγενών και μη. Τι σκέφτεσαι για την επιλογή του κόκκινου χρώματος;

Artistic expression does not consist of a simple correlation between the work and its reference. The meaning of the work is how it defines its reference. The bone serves as a model, but the work expands the scope of references, related and not. What do you think about the choice of red color?

Νίκος Κρυωνίδης

Nikos Kryonidis

Γεννήθηκε στην Ξάνθη το 1963. Αποφοίτησε από την Αρχιτεκτονική Σχολή του Α.Π.Θ. Εκθέτει από το 1986. Στη Θεσσαλονίκη συνεργάζεται με τη γκαλερί Λόλα Νικολάου.

Born in Xanthi in 1963. He graduated from the Faculty of Architecture of A.U.Th. He has been exhibiting since 1986. In Thessaloniki he collaborates with the gallery Lola Nikolaou.

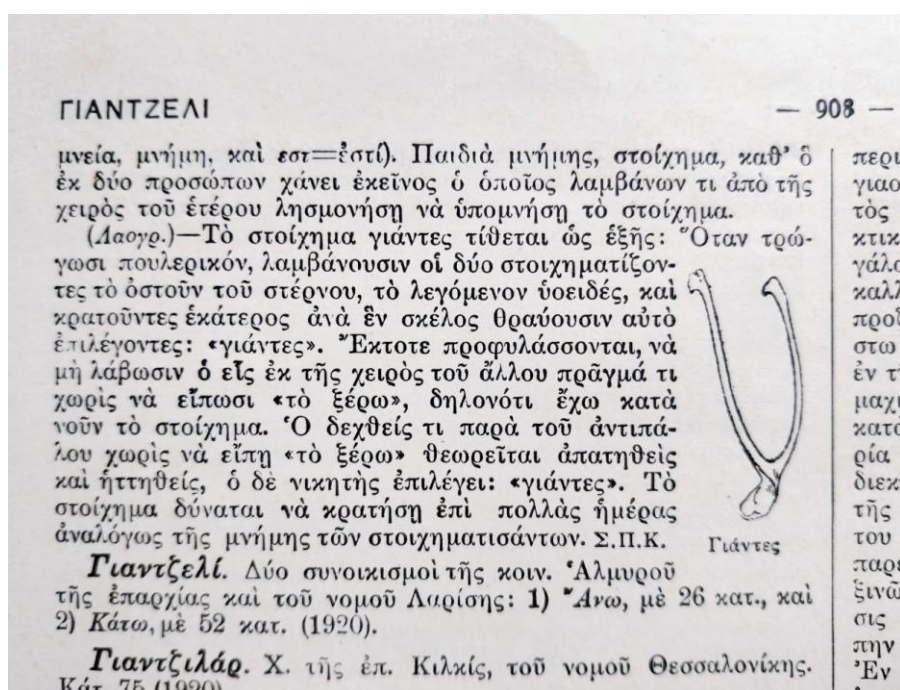

Ούτε πανίδα ούτε χλωρίδα! Όμως κάθε άρνηση οδηγεί σε κάποιο ορισμό: Η φύση είναι ένα γενετικό πείραμα σε συνεχή λειτουργία. Από την άλλη, η τέχνη κάνει εφικτή τη γοητεία της εξαπάτησης, αισθητικά, πολιτικά, ιδεολογικά. Όλα είναι ορθάνοικτα... Θα μπορούσε η γλάστρα να διευκολύνει τις επιλογές μας, αλλά η εγκυρότητά της έχει υπονομευτεί, είναι πλαστική.

Neither fauna nor flora! But every denial leads to some definition: Nature is a genetic experiment in continuous operation. On the other hand, art makes the charm of deception possible, aesthetically, politically, ideologically. Everything is wide open... The pot could make our choices easier, but its validity is undermined, it's plastic.

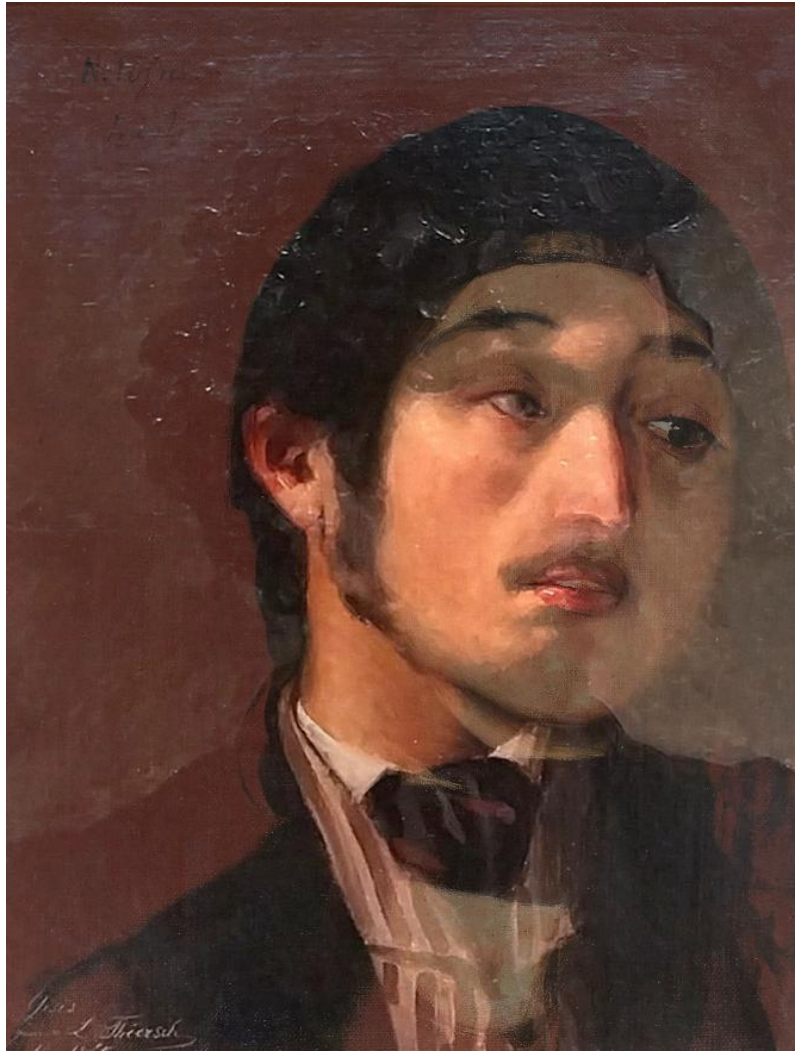
Εικαστικός. Στη δουλειά της εντοπίζονται συχνά ερωτήματα σχετικά με τα κοινωνικά και πολιτικά στερεότυπα, τη σημασία και μοναδικότητα της μητρικής γλώσσας, την αξία της σύγχρονης πολιτιστικής κληρονομιάς και παρακαταθήκης. Μία συχνή αναφορά στη δουλειά της είναι εκείνη του χρονικού συνεχούς, που φαίνεται να την απασχολεί διαχρονικά.

Visual artist. Her work often raises questions on social and political stereotypes, the importance and uniqueness of the mother tongue, the value of modern cultural heritage and inheritance. Frequently referenced in her work is time continuum, a topic that seems to preoccupy her on an ongoing basis.

Μουσικός και συνθέτης. Το έργο του συνδυάζει την παραδοσιακή μουσική με τα αρχαία ελληνικά μουσικά όργανα. Από τους ήχους της αχλαδόσχημης λύρας, της γκάιντας, της φλογέρας έως την αρχαία λύρα και τον δίαυλο. Στόχος του είναι η διάσωση, η ανάδειξη και η μετάδοση των αρχέγονων ήχων και τεχνοτροπιών των λαών των Βαλκανίων και της μεσογείου.

Musician and composer. His work combines traditional music with ancient Greek musical instruments. From the sounds of the pear-shaped lyre, the bagpipe, the flute to the ancient lyre and the bus. Its goal is the rescue, promotion and transmission of the primordial sounds and techniques of the peoples of the Balkans and the Mediterranean.

Στιγμιότυπο / Still

Ο υπαινικτικός πίνακας «Γιάντες» του Ν. Γύζη, καθώς και μια προσωπογραφία του σε νεαρή ηλικία από τον L. Thiersch, είναι η πρώτη ύλη για το βίντεο της Βιργινίας Μαστρογιαννάκη με θέμα, όσο και μέθοδο, το παιχνίδι. Η τήρηση των κανόνων είναι απαραίτητη για τη σαγήνη των παιχνιδιών. Από την άλλη τα παιχνίδια αποτελούν πεδίο ελευθερίας. Οι ρόλοι και οι ταυτότητες μείγνυνται και εναλλάσσονται, ο νικητής και ο χαμένος. Με παραδοσιακό χρώμα η μουσική του Στέφανου Μπάμπαλου που συνοδεύει το βίντεο δένει με την εποχή των πινάκων.

The suggestive painting "Yantes" (wishbone game) by N. Gyzis, as well as a portrait of him at a young age by L. Thiersch, is the raw material for V. Mastrogianakiss' video with the theme, as well as the method, of play. Following the rules is essential to the appeal of the games. On the other hand, games are a field of freedom. Roles and identities merge and alternate, winners and losers. With a traditional tone, the music of Stefanos Babalos that accompanies the video ties in with the era of paintings.

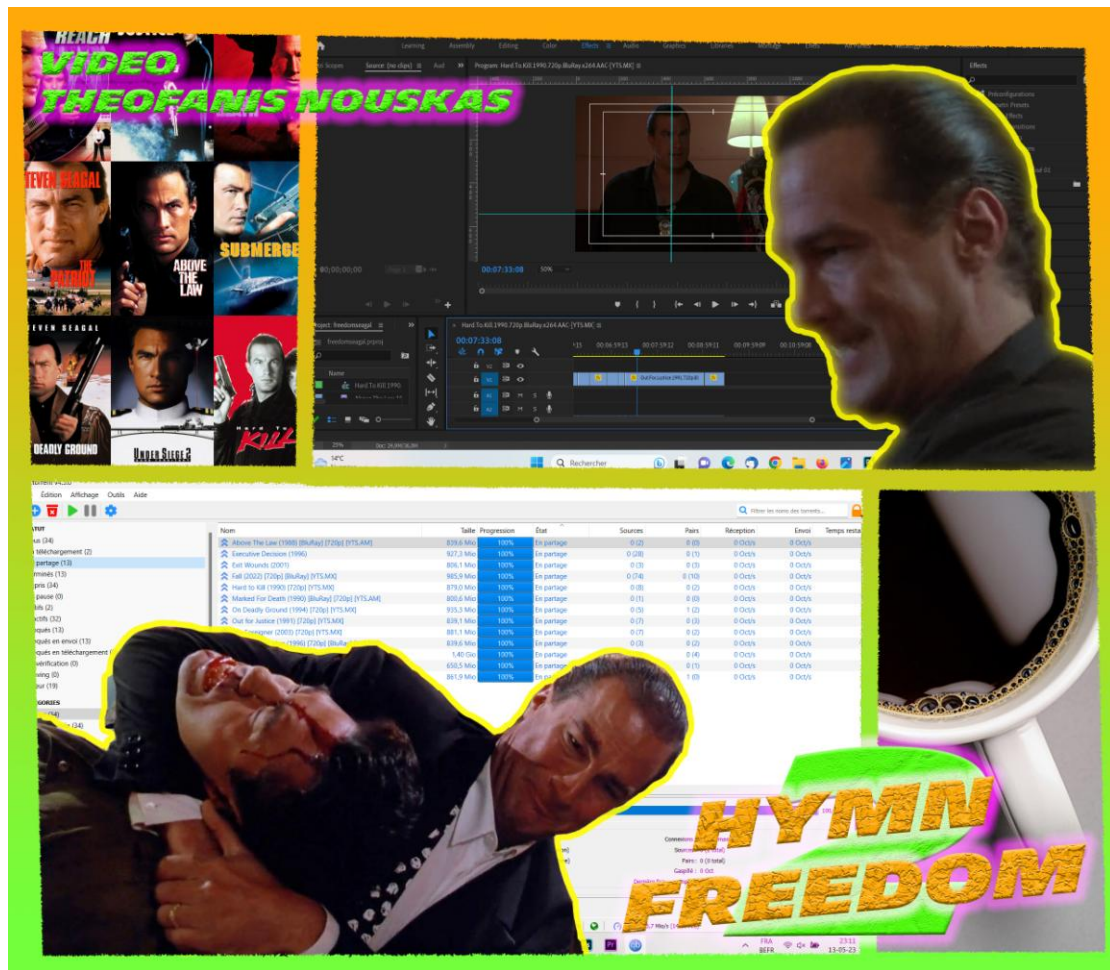
Θεοφάνης Νούσκας

Theofanis Nouskas

Γεννήθηκα στη Θεσσαλονίκη και μεγάλωσα στη Σταυρούπολη. Σπούδασα στις σχολές καλών τεχνών του St Etienne και της Grenoble στη Γαλλία. Ίδρυσα το πρότυπο εργαστήριο τεχνών "πυρήνας". Έχω πάρει μέρος ή/ και οργανώσει ομαδικές εκθέσεις και φεστιβάλ στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Ήθος και μόχθος στην τέχνη σημαίνει το τέλος της τέχνης.

I was born in Thessaloniki and grew up in Stavroupoli. I studied at the fine arts schools of St Etienne and Grenoble in France. I established the standard "pirinas" arts workshop. I have taken part and/or organized group exhibitions and festivals in Greece and abroad. Morality and toil in art means the end of art.

Ένα ημίωρο βίντεο στο οποίο κυριαρχεί ο ήχος από χέρια, πλευρά, γόνατα, μύτες, κεφάλια που σπάζουν. Είναι προϊόν έρευνας του Θεοφάνη Νούσκα σε ταινίες όπου ο Steven Seagal τσακίζει κόκκαλα! Μία πορνογραφία της βίας με συσσώρευση και επανάληψη ακραίας δράσης που αποπνέει φτώχεια και γελοιότητα, δεν παύει όμως να επηρεάζει συμπεριφορές νέων κυρίως απόμων, και να δίνει στον ηθοποιό το «κύρος» για να προπαγανδίζει πολιτικές αυταρχισμού.

A half-hour video dominated by the sound of hands, ribs, knees, noses, skulls breaking. It is the product of Theofanis Nouskas' research into movies where Steven Seagal crushes bones! A pornography of violence with the accumulation and repetition of extreme action that exudes poverty and ridiculousness, but does not cease to influence the behavior of mainly young people, and gives the actor the "prestige" to propagate authoritarian policies.

Σοφία Πεχλιβανίδου

Sofia Pechlivanidou

Γεννημένη στη Θεσσαλονίκη με καταγωγή από τα Γιαννιτσά. Είναι δασκάλα πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης, ζαχαροπλάστης και τελειόφοιτη εικαστικός του τμήματος Εικαστικών και εφαρμοσμένων τεχνών της Σχολής Καλών Τεχνών ΑΠΘ στην κατεύθυνση της Γλυπτικής. Ασχολείται με την συγγραφή, τον εθελοντισμό και το θέατρο.

Born in Thessaloniki, originally from Giannitsa. She is a primary school teacher, a confectioner and a final year artist in the Visual and Applied Arts department of the AUPh School of Fine Arts, majoring in Sculpture. She is involved in writing, volunteering and theatre.

Το σχήμα μας ορίζεται από τα οστά μας. Στηρίζουν τις σάρκες μας, προστατεύουν τα όργανά μας. Αλλά αυτά τα οστέινα, σκληρά και άκαμπτα παπούτσια προορίζονται να αιχμαλωτίσουν τα πόδια ενός παιδιού, να μην το αφήσουν να μεγαλώσει, να το παραμορφώσουν. Είναι τα παπούτσια λιμών, λοιμών, καταποντισμών και πολέμων.

Our shape is defined by our bones. They support our flesh, protect our organs. But these bone shoes, stiff and unyielding, are meant to trap a child's feet, to keep them from growing, to deform them. They are the shoes of famines, pestilences, cataclysms and wars.

Barry Feldman

Μπάρι Φέλντμαν

Γεννήθηκε στη Νέα Υόρκη και σπούδασε ιστορία της τέχνης στο Swarthmore College. Κατά τη διάρκεια της παραμονής του στο Cape Breton της Nova Scotia, βραβεύτηκε με την υποτροφία "Canada Council Arts Grant for Painting". Το 1989 μετακόμισε στη Θεσσαλονίκη και πρωτοστάτησε το 1992 στην ίδρυση της γκαλερί "Αμάλαμα - Πρωτοβουλία Καλλιτεχνών". Εργάζεται στο στούντιο του στη Θεσσαλονίκη και στη Nova Scotia. Έχει εκθέσει τη δουλειά του στις Η.Π.Α., στον Καναδά και στην Ελλάδα.

Born in New York he studied history of art at Swarthmore College. During his stay in Cape Breton, Nova Scotia, he was awarded the Canada Council Arts Grant for Painting. In 1989 he moved to Thessaloniki and in 1992, he pioneered the establishment of the gallery "Amalgama - Artists' Initiative". He works in his studio in Thessaloniki and Nova Scotia. He has exhibited his work in the USA, Canada and Greece.

Οι συνθέσεις τυχαίων ευρημάτων αποτελούν σημαντικό μέρος του έργου του Barry Feldman. Ανάμεσά τους ιδιαίτερη θέση κατέχουν οι αναφορές σε διακεκριμένους καλλιτέχνες σε φορητές διαστάσεις. Οι χαμογελαστές καμπύλες ενός οστού μ' ένα καρφί στη θέση του κεφαλιού μάς οδηγεί στις γυναίκες του Henry Moore με τρυφερότητα και λίγη ειρωνεία: πόσο μετράει το μέγεθος;

Compositions of *objets trouvés* are an important part of Barry Feldman's work. Among them, references to distinguished artists in portable dimensions hold a special place. The smiling curves of a bone with a nail in place of the head leads us to Henry Moore's women with tenderness and a little irony: how much does size matter?

Βρεγμένος μέχρι το κόκκαλο Φανατικός ως το κόκκαλο Είναι γερό κόκκαλο Έμεινε κόκκαλο
από έκπληξη Πεσί και κόκκαλο Το μαχαίρι μέχρι το κόκκαλο Κόκκαλα έχει ο καφές;

ISBN 978-618-84010-7-5

Εκδόσεις οἴκοι

oikoι2310@gmail.com